

τρέμων, ἐκρατεῖτο ἐκ τῶν κιγκλίδων τῆς κλίμακος καὶ ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος καὶ φωτισμένην ὑπὸ χρυσοῦς ἡλιακῆς ἀκτίνας, ἀνέλαμψεν ἡ Ἄρτεμις, εἰπέρο ποτε ὠραία καὶ μειδιῶσα, εἰ καὶ μὴ προσδοκῶσα νὰ ἐπανίδῃ τὸν πατέρα της.

Ὁ γέρον ἐνώπιον τοῦ θαύματος ἐκείνου, τὸ ὅποτον ἐξέλαβεν ὡς μαγικὴν ὄπασίαν, ἐξέπεμψε φρικώδη κραυγὴν καὶ, μὲ τὰς χεῖρας προτεταμένας καὶ τὸ βλέμμα ἀτενές, παρέσχε τόσον ἐντελῆ εἰκόνα τοῦ τρόμου καὶ τῆς παραφορᾶς, ὥστε ἡ Ἄρτεμις, ἔτοιμος νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκαλὰς του, ἐσταμάτησεν ἐντρομος καὶ πεφοβισμένη.

Ὁ βαρῶνος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Βουσοῦ καὶ ἐψιθύρισεν :

— Ἡ Ἄρτεμις ζῶσα! ἡ Ἄρτεμις μου, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον νεκράν! ὦ Θεέ μου!

Ὁ ρωμαλέος, πολεμιστής, οὐτινος ἐρείσθησαν οἱ ἐξωτερικοὶ καὶ οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι, ἐν οἷς ὑπῆρξε δρῶν πρόσωπον, ἡ γηραιὰ δρῶς, τὴν ὁποίαν δὲν κατέρριψεν ὁ κεραυνὸς τῆς εἰδήσεως τοῦ θανάτου τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ κατὰ τῆς λύπης τόσον ἰσχυρῶς ἀντιπαλαίσας ἀθλητής, συντριβείν ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ὀπισθοχώρησεν ἐνώπιον τῆς θαμβούσης τοῦς ὀφθαλμοῦς του προσφιλοῦς εἰκόνας τῆς θυγατρὸς του καὶ ἠθέλε κρημνισθῆ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος, ἐὰν μὴ ὁ Βουσοῦ ὑπεστήριζεν αὐτόν.

— Κύριε Βουσοῦ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί ἔχει ὁ πατήρ μου; ἀνέκραξεν ἡ Ἄρτεμις, καταβάσα ὀρμητικῶς τὰς χωρίζουσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πατρὸς της ὀλίγας βαθμίδας τῆς κλίμακος.

— Ὁ κύριος βαρῶνος δὲ Μεριδὸρ ἐνόμιζεν ὑμᾶς νεκράν, ἀπεκρίθη ὁ Βουσοῦ, καὶ σὰς ἔκλαιεν ὡς τοιοῦτος πατήρ δύναται νὰ κλαύσῃ θυγατέραν ὡς ὑμᾶς.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ἡ Ἄρτεμις, οὐδεὶς εἶχεν εἶπει αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν;

— Οὐδεὶς!

— Ὅχι, ὄχι, οὐδεὶς, εἶπεν ὁ πρεσβύτης, ἀναλαβὼν τὰς αἰσθήσεις του, οὐδεὶς! οὐδ' ὁ κύριος δὲ Βουσοῦ.

— Ἀγνώμων! εἶπεν ὁ Βουσοῦ μὲ τόνον φιλικῆς ἐπιπλήξεως.

— Ναὶ, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, ἔχετε δικαίον, διότι αὐτὴ ἡ στιγμή μὲ ἀνταμείβει διὰ τὰς θλίψεις μου. ὦ Ἄρτεμις μου, προσφιλῆς μοι Ἄρτεμις, ἐξηκολούθησε, προσεγγίζων τὴν κεφαλὴν τῆς θυγατρὸς του εἰς τὰ χεῖλη του διὰ τῆς μίας χειρὸς, ἐνῶ ἔπεινε τὴν ἑτέραν πρὸς τὸν Βουσοῦ.

Αἰφνης ὁμως, ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν ὡσεὶ θλιβερά ἀνάμνησις ἡ νέος φόβος εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν καρδίαν του, παρὰ τὴν περιβάλλουσαν αὐτόν πανοπλίαν τῆς χαρᾶς, ἐὰν δύναται τις νὰ ἐκφραστῇ τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν:

— Ἀλλὰ τί μοι ἐλέγετε, λοιπόν, κύριε Βουσοῦ, ὅτι ἐμελλον νὰ ἴδω τὴν δέσποιναν Μονσορώ; πῶ εἶναι;

— Οἴμοι! πάτερ μου, ὑπετονθόρισεν ἡ Ἄρτεμις.

Ὁ Βουσοῦ, συναθροίσας ἀπάσας τὰς δυνάμεις του, ἀπεκρίθη :

— Εὐρίσκεται ἐνώπιον ὑμῶν ὁ κύριος δὲ Μονσορώ εἶναι γαμβρὸς σας.

— Πῶς! ὁ κύριος δὲ Μονσορώ γαμβρὸς μου! καὶ ὅλος ὁ κόσμος, σὺ Ἄρτεμις, αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ ἀφίνατε εἰς τὴν ἀγνοίαν;

— Ἐτρεμον νὰ σας γράψω, πάτερ μου, ἐκ τοῦ φόβου μήπως ἡ ἐπιστολή μου περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ πρίγκηπος. Ἀλλως, ἐνόμιζον ὅτι ἐγινώσκετε τὰ πάντα.

— Ἀλλὰ πρὸς τί αὐτὰ τὰ μυστήρια; ἠρώτησεν ὁ πρεσβύτης.

— Πάτερ μου, σκέφθητε διατί ὁ κύριος δὲ Μονσορώ ἀφῆκεν ὑμᾶς νὰ πιστεύητε, ὅτι εἶχον ἀποθάνει; διατί δὲν κατέστησεν ὑμῖν γνωστὸν, ὅτι ἦτο συζυγὸς μου;

Ὁ βαρῶνος, τρέμων ὡσεὶ φοβούμενος νὰ βυθίσῃ τὸ βλέμμα του μέχρι τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου βάθους ἠρώτα διὰ τοῦ βλέμματος τοῦς σπινθηροβολούντας ὀφθαλμοῦς τῆς θυγατρὸς του καὶ τὴν νοήμονα μελλαγγολίαν τοῦ Βουσοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, εἶχον φθάσει, βραδέσι βήμασιν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ γαμβρὸς μου! ἐψιθύριζε διαρκῶς ὁ βαρῶνος, ἐκπληκτος.

— Δὲν πρέπει νὰ σας ἐκπλήτῃ, ἀπεκρίθη ἡ Ἄρτεμις μὲ τόνον γλυκεῖας ἐπιπλήξεως: δὲν μὲ διετάξατε ὑμεῖς νὰ τὸν νυμφευθῶ, πάτερ μου;

— Ναὶ, ἐὰν σ' ἔσωζε.

— Λοιπόν, μ' ἔσωσεν, εἶπεν ὑποκόπως ἡ Ἄρτεμις, ριφθεῖσα ἐπὶ ἑδωλίου, κειμένου πλησίον τοῦ προσευχητηρίου της. Μὲ ἔσωσεν, ἐὰν μὴ ἐκ τῆς δυστυχίας, τοῦλάχιστον ἐκ τῆς αἰσχύνης!

— Τότε, διατί νὰ με ἀφήσῃ νὰ πιστεύω, ὅτι εἶχες ἀποθάνει; ἐπανέλαβεν ὁ γέρον. Διατί μὲ ἀφινε ν' ἀποθάνω ἐκ τῆς ἀπελπισίας, ἐνῶ μία λέξις, μία μόνη ἤρκει νὰ μ' ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν;

— ὦ! θὰ ὑπάρχει κεκουμένη τις παγὶς ἀκόμη, ἀνέκραξεν ἡ Ἄρτεμις. Πάτερ μου, δὲν θέλετε μ' ἐγκαταλείψῃ πλέον; κύριε Βουσοῦ, θέλετε προστατεύσει ἡμᾶς, δὲν ἔχει οὕτω;

— Οἴμοι! κυρία, εἶπεν ὁ νέος, ὑποκλίνας, δὲν δικαιόμαι πλέον νὰ εἰσδύω εἰς τὰ ὑμέτερα σικογενειακὰ ἀπόρητα. Εἶχον καθῆκαν, εἰς τὰς παραδόξους μηχανορραφίας τοῦ ὑμετέρου συζύγου, νὰ εὐρῶ ὑμῖν ὑπερασπιστὴν, τὸν ὅποτον νὰ δύνασθε νὰ κηρύττητε ἀπανταχοῦ. Τὸν ὑπερασπιστὴν τοῦτον μετέβην καὶ ἀνεζήτησα εἰς τὸ Μεριδὸρ. Εὐρίσκεσθε πλησίον τοῦ πατρὸς ὑμῶν, ἐγὼ δ' ἀποσύρομαι.

— Ἐχει δικαίον, εἶπεν ὁ πρεσβύτης θλιβερῶς. Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ ἐφοβήθη τὴν ὀργὴν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού καὶ ὁ κύριος δὲ Βουσοῦ φοβεῖται ἐπίσης αὐτήν.

Ἡ Ἄρτεμις ἐξηκόντισεν ἐπὶ τοῦ νέου βλέμμα, τὸ ὅποτον ἐσήμαινεν:

— Ὑμεῖς, ὁ ἀποκαλούμενος ἀνδρῆτος Βουσοῦ, φοβεῖσθε τὸν δούκα δ' Ἀνζιού, ὡς φοβεῖται ἱσως αὐτὸν ὁ κύριος δὲ Μονσορώ;

Ὁ Βουσοῦ ἐνόησε τὸ βλέμμα τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἐμειδίασε.

— Κύριε, βαρῶνε, εἶπε, σας παρακαλῶ νὰ μοι συγχωρήσῃτε τὴν παράδοξον ἐρωτήσιν, τὴν ὁποίαν θέλω ἀπευθύνει ὑμῖν

σεῖς δ' ἐπίσης, κυρία, ἐν ὀνόματι τῆς ὑπὲρ ὑμῶν ἀγαθῆς προαιρέσεώς μου, σύγγνωτέ μοι.

Ἀμφότεροι ἴσταντο προσεκτικοί, θεωροῦντες ἀλλήλους.

— Κύριε βαρῶνε, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσοῦ, ἐρωτήσατε, σας παρακαλῶ, τὴν δέσποινα Μονσορώ...

Ἐτόνισε δὲ τὰς τελευταίας λέξεις, εἰς τῶν ὁποίων τὸ ἀκουσμα ἡ Ἄρτεμις ὠχρίασεν. Ὁ Βουσοῦ, ἐνοήσας ὁποῖαν προϋξένησεν αὐτῇ θλίψιν, ἐπανέλαβεν:

— Ἐρωτήσατε τὴν θυγατέρα σας, ἐὰν ἦναι εὐτυχῆς ἐκ τοῦ γάμου, τὸν ὅποτον τῇ ἐπετάξατε καὶ εἰς ὃν συγκατετέθη.

Ἡ Ἄρτεμις συνήνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἐστέναξεν. Οὕτω μόνον ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ τῷ Βουσοῦ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γηραιοῦ βαρῶνου ἐπληρώθησαν δακρύων, διότι εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ἡ πρὸς τὸν κ. δὲ Μονσορώ ἱσως λίαν ἐσπευσμένη ἐμπιστοσύνη του εἶχε πολὺ συντελέσει εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς θυγατρὸς του.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσοῦ, εἰπατέ μοι, εἶναι ἀληθές ὅτι ἀνευ ἀπάτης ἡ βίας, προσηνέγκατε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς ὑμῶν πρὸς τὸν κύριον δὲ Μονσορώ;

— Ναὶ, ἐὰν ἔσωζεν αὐτήν.

— Καί τὴν ἔσωσε. Τότε, δὲν προτίθημι νὰ ἐρωτήσω ὑμᾶς, ἐὰν σκοπεύητε νὰ θεωρήσῃτε ὑμᾶς δεσμευόμενον ἀπὸ τὸν δοθέντα λόγον σας.

— Ὁ δοθεὶς λόγος ἀποτελεῖ νόμον ἀπαράβατον πάντων καὶ ἰδίως τῶν εἰπατριδῶν ὑμεῖς δέ, κύριε, ὑπὲρ πάντα ἑτερόν, δεόν νὰ γινώσκητε, ὅτι ἕκαστος ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ τὰς ὑποσχέσεις του. Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς θυγατρὸς μου κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς ὁμολογίαν, ἐπομένως ἡ θυγάτηρ μου ἀνήκει δικαίως εἰς τὸν κύριον δὲ Μονσορώ.

— Ἄ! ἐψιθύρισεν ἡ νέα, διατί δὲν ἀπέθνησκον;

— Κυρία, εἶπεν ὁ Βουσοῦ, βλέπετε, ὅτι εἶχον δικαίον, ὅτε εἶπον ὑμῖν, ὅτι οὐδὲν πλέον εἶχον νὰ πράξω ἐνταῦθα. Ὁ κύριος βαρῶνος δίδει ὑμᾶς εἰς τὸν κύριον δὲ Μονσορώ, ὑμεῖς δ' αὐτῇ τῷ ἔχετε ὑποσχεθῆ, ὅτι θέλετε ἀνήκει αὐτῷ, ἐὰν ἐβλέπατε τὸν πατέρα σας σῶον καὶ ἀβλαβῆ.

[Ἐπταί. συνέχεια]

Δμλ.

ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλον).

— Φύγε! τῷ εἶπε, διότι ἂν μὰς ἴδῃ κενεῖς...

— Μὲ διώκεις διὰ παντός;..

— Ὅχι, ἐπάνελθε μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Θὰ προσπαθῶ... καὶ ἂν ὁ Θεὸς θέλει...

Τὴν φράσιν της ἀπέπνιξε στεναγμός.

— Ὑγίαινε, Μαρία μου!

— Ὑγίαινε! ἐψιθύρισε καὶ ἡ Μαρία καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἑδωλίου ὡς ἀναίσθητος.

Ἥμην τόσον πλησίον της, ὥστε ἠδυνάμην νὰ ἀκούσω τοῦς στεναγμοῦς της,

τοὺς παλμούς της καρδίας της. "Ἦρξάτο νὰ κλαίῃ μετὰ λυγμῶν. Κόρη κλαίουσα! Εἶνε διὰ τὸν ἀγαπῶντα αὐτὴν φρικτὴ δοκιμασία.

"Ἐλησμόνησα τὸν ἑαυτὸν μου, τὸν ἔρωτά μου, τὴν θέσιν μου καὶ ἐλυπούμην δι' αὐτὴν καὶ μόνον.

— Πῶς λοιπὸν, ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν, καὶ αὕτη τὴν ὁποῖαν ἐγὼ ἐνόμιζον εὐτυχῆ εἶναι δυστυχῆς; Δὲν εἶμαι λοιπὸν μόνος ἐγώ. Ἄφ' ἐνὸς μὲν με ἐλύπει, ἀφ' ἐτέρου ὅμως με ἀνεκούφιζεν ἡ σκέψις αὕτη.

"Ὅταν ἔφυγεν, ἔλαβε μετ' αὐτῆς καὶ τὰ τελευταῖα τῆς εὐτυχίας μου ράκη.

Περιμένειν ὡς ἀλλόφρων τὴν πάροδον τῶν τριῶν ἡμερῶν. Πόσαι ἰδέκι, ποιοὶ στοχασμοὶ ἀνεκικῶντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου εἶναι δύσκολον νὰ εἶπω. Ὁ φόβος ὁ εἰδεχθῆς, ἡ δειλὴ αὐτοκτονία, ἡ ἀειφυγία, ἡ ἀτιμος προδοσία, πάντα ταῦτα μοὶ ἐτάρασσον τὸν νοῦν. Τί ἐζήτουν; Οὐδ' ἐγὼ ἤξευρον. Τοῦτο μόνον ἐγνώριζον, ὅτι εἶμαι μηδὲν, ὅτι εἰς τὴν διήγησιν ταύτην παίζω πρόσωπον ἄφρων καὶ τοῦτο με καθίστα παραφρόνα.

"Ὁ ἐγαῖσμός μου ἐξάνιστατο ὑπὸ μυριάς ὀργίλας μορφάς, ὅτε μὲν ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ περιφρονομένου ὑπηρετοῦ, ὅτε δὲ ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ ἀπηλιπισμένου ἑραστοῦ.

Δὲν πιστεύω ἄνθρωπος νὰ εὐρέθῃ εἰς τὴν θέσιν ἐγὼ διαρκούντος τοῦ τριημέρου τούτου διαστήματος.

Οὐδὲν ἔβλεπον εἰμὴ τὰ νέφη τὰ βαρύνοντα τὸν ὀρίζοντά μου, καὶ ἄτινα φοβερὰν προήγγελον καταγίγδα· οὐδὲν ἔσκεπτόμην ἢ τὰς ἐκτάσεις τοῦ Ἄδου, ἄτινες ἠνοιγόντο ἵνα περιλάβωσι τὴν ψυχὴν μου.

Παρετήρησα τὴν τρίτην ἡμέραν τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὸν καθρέπτην καὶ εἶδον ὅτι αἱ πρειαὶ μου εἶχον κοιλανθῆ, ὅτι αἱ ὀφθαλμοὶ μου ἦσαν ἐρυθροὶ καὶ ἄγριοι· ὅλη τῆς ψυχῆς μου ἡ φλόξ εἰς αὐτοὺς κατεστῆλαξεν.

"Ὅταν ἔφθασεν ἡ ἑσπέρα τῆς τρίτης ἡμέρας ἐπορεύθη καὶ ἔλαβον τὴν θέσιν μου παρὰ τὴν μάνδραν, ἣτις ἦτο πλησίον τῆς θύρας, ἀφ' ἧς ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ ὁ Ἄντώνιος.

Πυκνὴ συστάς θάμνων με ἐπροφύλαττε κατὰ παντὸς βλέμματος, καὶ πρὸ τῆς ὁποίας ἔκειτο θρανίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ καθήμενος ἐστρεφε πρὸς με τὰ νῶτα καὶ τοῦτο με συνέφερεν, ἤθελον νὰ βλέπω χωρὶς νὰ βλέπωμαι, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς νυκτός.

"Ἀνέμεινα ἀγωνιῶδῶς πολλὰς ὥρας. Ἐπλησίαζε τὸ μεσονύκτιον. Τὰ πάντα εἶχον σιγήσῃ ἐν τῷ οἴκῳ.

"Ὁ οὐρανὸς ὑπὸ βαρέων νεφῶν καλυπτόμενος ἦτο σκοτεινὸς ὡς ἡ ψυχὴ μου, ἀπειλητικὸς ὡς ἡ δυστυχία ἣτις ἐπεκρέματο ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μου.

"Ἦκουσα κρότον βημάτων καὶ διὰ μέσου τοῦ σκότους τὴν ἀνεγνώρισα.

"Ἦρξετο κκτηφῆς, ὡχρά, περιβεβλημένη ἐσθῆτα μελανὴν ὡς τῆς νυκτός τὸ χρῶμα.

"Ἔστη πρὸ τῆς θύρας στενάζουσα. Ἄ-

νέμενε καὶ αὕτη, τίς αἶδεν ὑπὸ τίνων βασιανίζομένη διαλογισμῶν.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν κρότοι ἑλαφροὶ εἰς τὴν θύραν. Ἡ Μαρία ἐκόλλησε τὰ χεῖρα της εἰς τὴν ὀπὴν καὶ ἠρώτησε χαμηλοφώνως:

— Σὺ εἶσαι, Ἄντώνιε!

— Ναί, ἀπάντησε διὰ τοῦ αὐτοῦ πόρου ἐκεῖνος.

"Ἦνοιξεν ἀθουρώως τὴν θύραν καὶ ὁ Ἄντώνιος εἰσελθὼν ἐπανεκλείσεν αὐτὴν ἀνησυχῶς ψιθυρίσας:

— Λοιπὸν;

— Πρέπει, φίλε μου, ἀπάντησεν ἡ Μαρία, νὰ εἰμεθα γενναῖοι εἰς τὰς δυστυχίας· πρέπει νὰ ὑπομένωμεν αὐτὰς ὡς ἄνθρωποι λογικοὶ.

— Εἰπέ μοι τὴν καταδίκην μου! Ἐψιθύρισεν ὁ Ἄντώνιος.

— Ὅχι, Ἄντώνιε, εἶπεν ἡ Μαρία, ἀντιλοῦσα δύναμιν ἐκ τῆς ἀπελπισίας... Δὲν εἶναι καταδίκη! οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ἀγαπώμεθα ὡς φίλοι, ὡς ἀδελφοί... Ἄν οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι μὲ συνδέσωσι μετ' ἄλλου δὲν θὰ μοὶ ἀπαγορεύσωσι νὰ σε ἀγαπῶ ὡς ἀδελφόν, χωρὶς νὰ παραβῶ οὐδένα νόμον, χωρὶς οὐδένα νὰ προδώσω.

— Ὡς ἀδελφόν λοιπὸν με ἠγάπας ἕως τώρα.

— Μάρτυς μου ὁ Θεός, εἶπεν ἡ Μαρία, συνάπτουσα τὰς χεῖρας, ὅτι ἤθελον σὺ νὰ γείνης σύζυγός μου... καὶ ἔκλαυσα καὶ ἐδέσθην.

— Μαρία μου! ἀγαπήτῃ μου Μαρία! δὲν θὰ ζήσω ὑστερον ἀπ' αὐτὴν τὴν φρικτὴν δυστυχίαν.

— Ὅχι, Ἄντώνιε, θὰ ζήσης καὶ θὰ γείνης εὐτυχῆς.

— Εὐτυχῆς ἐγώ! ἀφ' οὗ σὺ θ' ἀνήκης εἰς ἄλλον.

— Θὰ σε ἀγκλήσῃ ἄλλη καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσης καὶ σὺ, ὁ Θεός εἶναι ἀγαθός. Ποτὲ δὲν ἐγκαταλείπει τὸ πλάσμα του καὶ ἂν σήμερον φαίνεται ὅτι μᾶς καταδιώκει αὔριον μᾶς καθιστᾷ εὐτυχεῖς.

Ἐσίγησεν. Ἡ διακοπτομένη φωνὴ τῆς προσέδιδεν, ὅτι ὀλίγον ἐπίστευεν εἰς ὅ, τι ἔλεγεν.

"Ὁ Ἄντώνιος ἐγονυπέτησε καὶ πάλιν πρὸ αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς κινήσεώς του ταύτης ἀντικείμενόν τι ἔπесεν ἐκ τῆς ζώνης του κυλισθὲν πλησίον μου ἀθουρώως.

"Ἦτο μάχαιρα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ μου προσηλώθησαν μετὰ περιπαθείας ἐπ' αὐτῆς. Ἡ στίλβουσα λεπίς τις ἐγαλθάνιζε τὴν ψυχὴν μου καὶ εἴλκυε τὸ βλέμμα μου, ὡς ὄρις τὸ πτηνόν. Μὲ ἔβλεπεν, ἐνόμιζες, εἰς τὸ σκότος ὡς ἄγνωστος ὀφθαλμός. Ἦτο ὁ ὀφθαλμός τοῦ δαίμονος τοῦ ὠθοῦντός με εἰς τὸ ἐγκλημα, ἦτο ἡ ἀναλαμπὴ τῆς φλογός τοῦ Ἄδου.

Ἄντέστην ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὸν πειρασμόν, εἰς τὴν γοητείαν τοῦ φοινικίου ὀργάνου, ἄλλ' εἶτα, ὡσεὶ ὑπὸ ἀκαταμαχίτου δυνάμεως ὠθοῦμένος, ἠπλωσα μὲ πυρετώδη κίνησιν τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν ἔλαβον. Τὴν ἐσφιγξα διὰ νευρικῆς δυνάμεως.

"Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐν ἐμοὶ

ἐτελεῖτο ἀνατροπὴ τις τῶν αἰσθήσεων.

Δὲν ἔβλεπον πλέον παρὰ τὸ ἀπαίσιο φάσγανον, δὲν ὠσφραϊνόμην εἰμὴ αἷμα δὲν ἠκούον ἢ βόμβον πληροῦντα τὰ ὠτά μου καὶ οἱ δάκτυλοί μου ἐψηλάφουν μετὰ διαβολικῆς χαρᾶς τὴν λεπίδα.

Παρεφρόνουν τὸ μέτωπόν μου ἕκαστε ἐκτύπων ὡς γιγάντιαι σφύραι, ἐπὶ τῶν μνηγγῶν μου αἱ ἀρτηριαί. Ἐκ τῆς συνουσίας τῶν δύο ἑραστῶν οὐδὲν πλέον ἤκουσα.

Ἐζήτουν ἐν θυμῷ, ἐζήτουν ἐν στῆθεσι τοῦ ὁποίου νὰ ἐμπήξω τὴν μάχαιρά μου, καὶ τὸ θυμὸν τοῦτο, ὡς νὰ τὸ προσησθαινόμην, τὸ περιέμενον.

Μοὶ τὸ προσέφερεν ὁ Σχτανὰς. Εἰς τὸ ὠτά μου ἐβόμβησε φοβερὰ φωνή:

— Εὐγε! ὠραῖα!

Καὶ οἱ ἐκπεπληγμένοι ὀφθαλμοὶ μου εἶδον τὸν Ἀγγελοῦν, ὅστις ὑποπτουθεὶς, βεβαίως, ἀνεκάλυψε τὸ μέρος τῆς συνεντεύξεως.

Οἱ νέοι ἔμειναν ἐνεοί.

Αἱ! τότε, πάτερ μου, ἂν με ἔβλεπες θὰ ἐφρυττες! Ἐβλεπον πλησίον ἐκεῖνον ὃν ἐμίσησιν, ὅστις με περιεφρόνει, ὅστις θὰ ἐνυμφεῖτο ἀκουσὰν τὴν Μαριάν.

Μακνωδῆς ἐκ τῆς ὀργῆς, τετυφλωμένος ὑπὸ τοῦ πάθους, ἄγριος ὡς τὸ φάσμα τῆς ἐκδικήσεως, με κόμην ἀνωρθωμένην, με σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς, ἀγνοῶν τὸ πρᾶττον.

"Ἐπληξά!

"Ὁ Ἀγγελος ἔπесε καὶ μετ' αὐτοῦ ἐνόμισα ὅτι ὁ οὐρανὸς ὠργισμένος διὰ τὸ κακούργημά μου κατέπесεν ἐπ' ἐμοῦ. Ἐβρίψα τὸ φάσγανον καὶ ἔφυγον ἀκροποδιθεὶς χωρὶς οὐδεὶς νὰ με ἴδῃ, χωρὶς οὐδεὶς νὰ με ἀκούσῃ καὶ ἐκρύβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὡς θηρίον ἄγριον, τὸ ὁποῖον ἀρεῦ σπαραξῆ τὸ θυμὸν του κρύπτεται ἐντὸς τῆς τρώγλης του.

Αἱ κραυγαὶ τῶν ὑπηρετῶν καὶ ὁ θόρυβος μὲ εἰδοποίησαν, ὅτι τὸ ἐγκλήμα μου ἀνεκαλύφθη. Ἐξῆλθον καὶ εἶδον... ὁ, τι φρικωδέστερον ἠδυνάμην νὰ ἴδω. Τὴν Μαριάν ἐν καταστάσει παραφροσύνης ὑπὸ τοῦ τρόμου. Τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀγγέλου αἰμόφυρτον καὶ... θὰ τὸ πιστεύσης, πάτερ μου... τὸν Ἄντώνιον κρατούμενον ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν.

Καὶ ὅμως δὲν τὸ εἶχον σκεφθῆ.

Τὸ μέρος εἰς ὃ ἤμην κεκρυμμένος ἦτο σκιερὸν καὶ ἐπειδὴ ἡ μὲν Μαρία καὶ ὁ Ἄντώνιος ἐκ τε τῆς ταραχῆς τῶν καὶ διότι εἶχον ἐστραμμένα πρὸς με τὰ νῶτα οὐδὲν ἄλλο ἀντελήφθησαν παρὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ἀγγέλου, οὗτος δὲ πληγείς εἰς τὴν καρδίαν ἔμεινεν ἀμέσως ἄπνους, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ με ἴδῃ.

"Ὁ Ἄντώνιος ἐξάλλος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὰ συμβαίνοντα, ἔμεινε πλησίον τῆς Μαρίας, ἣτις, ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς θλίψεως, ἐκράυαζεν ἐκτὸς ἑαυτῆς:

— Βοήθειαν!

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὴν κρατήσῃ ἔφυγε πρὸς τὴν οἰκίαν.